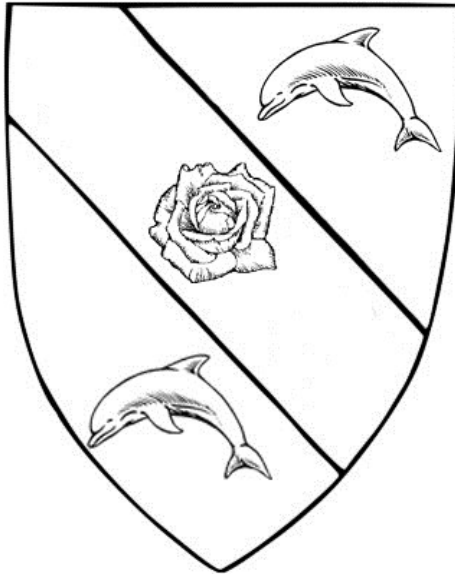

***To delfiner
og
en rose***

***To delfiner
og
en rose***

**en
ungdomsbog**

af Benny Kloth-Jørgensen

FORLAGET LÆSEHESTEN

Benny Kloth-Jørgensen
To delfiner og en rose

© 2011 Benny Kloth-Jørgensen
FORLAGET LÆSEHESTEN
omslag: Benny Kloth-Jørgensen
Typografi: Garamond, Verdana

ISBN 978-1-4477-3005-7

1. udgave

Alle rettigheder forbeholdt. Enhver gengivelse af denne bog eller dele deraf, mekanisk, fotografisk, i dagblade, tidsskrifter, radio, TV og lignende er uden forlagets skriftlige samtykke forbudt ifølge gældende dansk lov om ophavsret. Undtaget herfra er korte uddrag til brug i anmeldelser.

Indhold

MOR BLIVER SYG.....	7
PÅ HOSPITALET	10
BEDSTEMOR KOMMER PÅ BESØG	12
HOS BEDSTEMOR.....	14
TIP-TIP OLDEFAR JACQUES.....	17
OPERATIONEN	20
BEDSTEMOR OPSØGER JIM	22
BEDSTEMOR SKRIVER ET BREV	24
PENSIONISTEN JEAN.....	26
BREVET FRA FRANKRIG	28
DAVE REJSER	30
HJEMME HOS JEAN	32
PARIS	34
JEAN OG DAVE.....	37
JEAN UNDERVISER DAVE.....	39
I KOMA.....	41
VICTORIA BESØGER SIN MOR	43
JEAN ANKOMMER I DET 20. ÅRHUNDREDE	46
DAVES FØDSELSDAG.....	48
ANNE FÅR BESØG	51
DAVE OG PAULINE.....	53
DIDIER.....	55
DEN FRANSKE REVOLUTION.....	57
JEAN OG DAVE FÅR BESØG	59
ANNE DRØMMER	65
SLÆGTEN DELACROIX.....	67
BEDSTEMOR BLIVER KALDT TIL HOSPITALET.....	71
LA ROSE.....	73
ANNE ”SNAKKER”	75
UDFLUGTEN TIL BRETAGNE.....	77
EN NATLIG UDFLUGT	80
DAVE ER VÆK.....	84
ANNE DRØMMER	86
KIDNAPPET.....	88
ANNE KÆMPE MED SKYGGERNE	91
FANGET	93
SHERIFFEN RIDER IGEN	95
JIM TAGER KOMMANDOEN.....	97

DIDIER LÆGGER PLANER.....	99
EFTERSØGNINGEN.....	101
ANNE FÅR DET VÆRRE.....	103
OPGØRET.....	104
I FÆNGSEL.....	109
DAVE PÅ HOSPITALET.....	111
DEN FALSKE DELACROIX.....	113
DE FIRE MUSKETERER.....	116
TILBAGE I USA.....	118
ARVEGODSET.....	121
ADOPTIONEN.....	124
DAVE OG ANNE.....	128
ADA FORSVARER DAVE.....	129
JEAN FORTÆLLER SIN HISTORIE.....	131
VICTORIA BESØGER HOSPITALET.....	135
ADA OG JIM LÆGGER PLANER.....	138
200.000 DOLLARS FOR EN HISTORIE.....	140
DAVE UDSCRIVES FRA HOSPITALET.....	144
EN UVELKOMMEN GÆST.....	148
ANNE VÅGNER.....	153
JAGTEN PÅ DAVES FORFAR.....	156
PAULINE ER BORTFØRT.....	158
KOSTSKOLEN.....	161
JAGTEN FORTSÆTTER.....	163
VICTORIA BESKYTTER DAVE.....	166
ANNE SNAKKER IGEN.....	168
LØSEPENGE.....	171
DAVE FLYGTER.....	174
ARRESTERET.....	179
DAVE BESØGER SIN MOR.....	185
AUKTIONEN.....	188
BÅLET.....	191
VICTORIA HJÆLPER SIN DATTER.....	195
TILBAGE I PARIS.....	197
NEW YORK TIMES.....	200
LA ROSE BLØMSTRER.....	205

EFTERSKRIFT

Mor bliver syg

Hun vågnede.

Hovedpinen var der endnu.

Hun syntes, at den var blevet værre på det sidste. Bare den gik over af sig selv, som den plejede, tænkte hun. Hun skulle bare klare sig igennem dagen. Hendes liv var blevet sværere og sværere i den sidste tid. Økonomien var blevet dårligere, efter hun var blevet alene med sin lille dreng. Nu havde hun kun råd til en lille lejlighed med et enkelt værelse og et lille køkken. Der var ikke meget plads i lejligheden, men den var stor nok til to. Hun kiggede på sin lille dreng, der sov trygt i sin seng. Han trak vejret roligt og afslappet. Rundt om hans seng lå alle de ting, som en rask dreng på ti år har brug for. Et baseball-bat, en baseball-hue, sneakers af et kendt mærke, jeans og sportsbluser. Drengen var et kønt mulatbarn med et mørkt og kruset hår, som skyldtes hans mørke far, mens hans hud havde en smuk, lysebrun farve på grund af hans hvide mor.

Hun havde lært drengens far at kende for flere år siden, da hun studerede økonomi på universitetet. De var blevet forelskede, men hun blev nødt til at afbryde sin uddannelse, da hun blev gravid. Hendes forældre havde taget nyheden meget dårligt. De var blevet rasende på hende og hendes kæreste. De reagerede med at slå hånden af hende og afvise at have noget at gøre med dem. Bruddet mellem dem havde været endeligt, og de efterfølgende år havde hun kun set sin far og mor nogle få gange.

Efter drengens far var død, havde hun måttet opdrage sin søn alene, men heldigvis havde hun haft en god støtte i sin bedstemor Ada. Hun havde altid haft et godt og nært forhold til sin bedstemor.

Det pokkers hoved. Nu gjorde det frygteligt ondt igen. Hun tog en hovedpinepille mere.

Drengen vendte sig i sengen. Hun kiggede kærligt på sin søn. Det havde været smertefuldt at føde ham, og det havde været hårdt for hende at skulle tage sig af ham helt alene. Økonomien var det

værste, men ved hjælp af forskellige småjobs var det indtil nu lykkedes for hende at skabe en tålelig tilværelse for sig selv og sin lille dreng.

Hvis bare den pokkers hovedpine ville gå væk igen.

Det sortnede for øjnene, da hun stod ud af sengen. Hun støttede sig til væggen for ikke at falde omkuld.

Drengen vågnede og kiggede på hende.

Smerterne lynede gennem hendes hoved, men hun bed tappert tænderne sammen, så han ikke opdagede noget.

”Godmorgen skat,” sagde hun kærligt.

Han sendte hende et smil.

”Jeg er sulten.”

”Ja, jeg sørger for noget morgenmad til dig nu. Du kan vaske dig imens, så du er klar til at gå i skole.”

Drengen gik ud på badeværelset.

Hun tog sig til hovedet. Den forbandede hovedpine. Hvorfor gik den ikke væk?

Hun tog pakken med cornflakes og mælken fra køleskabet.

Pludseligt kunne benene ikke bære hende mere. Det sortnede for hendes øjne. Mælkekartonen faldt ud af hånden på hende. Den ramte gulvet, og mælken løb ud.

Hun faldt.

Det sidste, hun registrerede var, at hun tog for sig for at afværge faldet. Så blev alt mørkt omkring hende.

Drengen kom løbende ud fra badeværelset, da han hørte hende falde. Han så sin mor ligge på gulvet. Mælken lå som en lille hvid sø omkring hende.

Hun var bevidstløs, men trak vejret.

Han ruskede i hende.

”Mor, vågn op!”

Hun bevægede sig ikke.

Han græd.

”Mor, mor, mor!”

Han slap hendes arm og løb ud af døren. Ned ad trappen til den gamle dame, som boede lige under dem. Hun havde tit brokket sig over, at han larmede på trappen og spillede for højt, men hun var den, han kendte bedst i opgangen. Han ringede utålmodigt på hendes dør. Igen og igen.

Han hørte slæbende skridt, døren blev åbnet på klem, og damen stak hovedet ud.

”Kom, kom!” råbte han. ”Min mor er syg.”

Damen gik ud på trappen, låste omhyggeligt døren efter sig og gik uendeligt langsomt op ad trappen.

Drengen skyndede på hende.

”Skynd dig nu. Hun dør!”

Ambulancen kom umiddelbart efter, at de havde ringet. To stærke ambulancefolk bar forsigtigt hans mor ned på en bære.

Drengen klamrede sig fortvivlet til båren.

”Hun dør ikke, vel?”

Ambulancefolkene stoppede op et øjeblik. Den ene af dem lagde en trøstende hånd på hans skulder.

”Hun skal nok klare den. Lægerne er meget dygtige.”

På hospitalet

Da hun åbnede øjnene, kunne hun ikke kende omgivelserne igen. Hun lå i en hospitalsseng i et eneværelse med hvide vægge og hvide gardiner for vinduerne.

Hun følte sig forstumlet og øm i hele kroppen. Hvor var hendes søn, Dave? Hvordan var hun kommet herhen? Hvad var der sket?

Tusinde spørgsmål tumlede gennem hovedet på hende.

Døren gik op og en ung læge trådte ind med nogle røntgenbilleder i hånden.

”Nå, du er vågen,” sagde han.

Han gik hen til hende og tog en lille lommelygte op af lommen. Forsigtigt løftede han hendes ene øjnlåg op og lyste hende ind i øjet.

”Kig op,” sagde han.

Han studerede øjet grundigt. Så gjorde han det samme med det andet øje. Da han var færdig, slukkede han lommelygten og stak den tilbage i lommen.

”Er det noget alvorligt, doktor?”

Han kiggede alvorligt på hende.

”Hvor længe har du haft disse anfald?”

”Det er første gang, jeg er besvimet. Normalt har jeg bare hovedpine.”

”Hvor længe har du haft hovedpine?”

”Den begyndte for omkring to måneder siden.”

”Har du været hos en læge?”

”Ja, men han sagde, at det var stress, og jeg skulle tage det med ro?”

”Du har en lille hjernesvulst. Den er heldigvis lille endnu, og der er en stor chance for, at vi kan helbrede dig, men du skal blive her.”

”Jamen jeg har ikke råd til at ligge på et hospital. Jeg har regninger, der skal betales, og min søn skal også passes. Jeg er nødt til at tjene nogle penge,” sagde hun fortvivlet.

”Hvad med din familie, kan de ikke tage sig af din søn?”

”Jeg har ingen familie. Jeg har ikke set min mor og far i næsten ti år, og min bedstemor er en gammel dame nu. Hun kan ikke passe min søn. Hun har svært nok ved at klare sig selv.”

”Du bliver nødt til at ringe til nogen. Du kommer ikke hjem igen,” sagde lægen i et bestemt tonefald og greb hende om håndleddet for at tage pulsen.

”Hvis vi ikke opererer dig hurtigt, så får ingen glæde af dig mere, og din søn kommer måske på et børnehjem. Du har ikke noget valg.”

”Kan jeg se min søn?” spurgte hun opgivende.

”Jeg skal kalde på ham. Han sidder udenfor og venter sammen med en ældre dame.”

Kort efter kom Dave ind. Han var stadig i nattøj.

Han løb hen til sengen.

”Mor, du dør ikke, vel?” sagde han fortvivlet.

Hun strøg ham trøstende over hans krøllede hår.

”Nej, selvfølgelig ikke. Mor er bare lidt træt. Jeg har arbejdet alt for meget på det sidste. Jeg skal bare hvile mig nogle dage, så er jeg på benene igen.”

Hun kiggede på sin søn, som om hun aldrig havde set ham før. Han var sådan en køn dreng med sit dejlige, brune ansigt. Fuld af liv og energi. Han havde hele livet foran sig. Hun måtte give ham alle de muligheder, som hun aldrig selv havde fået. For hans skyld måtte hun se at komme igennem det og klare den. Det skyldte hun ham.

”Kan du huske din bedstemor?”

Han nikkede ivrigt.

”Ja, hende vi besøgte for nogle år siden. Hun var en sød dame, men meget gammel.”

”Kunne du tænke dig at besøge hende et stykke tid, mens mor hviler sig her på hospitalet?”

Han surmulede lidt.

”Hvor længe skal jeg være væk? Hvad med skolen og mine kammerater?”

Hun ruskede ham blidt i håret.

”Bare til mor har det bedre. Hun vil elske at have dig på besøg.”

Han nikkede. Jo, nogle dage ville være ok. Hvis bare han måtte få sit baseball-bat og sin handske med, så han kunne spille med nogle andre drenge.

Bedstemor kommer på besøg

Høj min skat, hvordan har du det?”
Anne slog øjnene op og kiggede ind i et par blide, brune øjne.

”Jo tak, bedstemor, det går allerede meget bedre. Har du hørt, hvad lægerne siger?”

”Ja, det er ikke så godt, min skat, men det skal nok ordne sig. Lægerne er meget dygtige i dag,” sagde hun og strøg Anne over håret.

”Hvad med Dave? Kan du passe ham lidt, mens jeg bliver opereret?”

”Jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for dig, min pige. Men du ved, at jeg ikke er så stærk mere, som jeg har været. Jeg er måske heller ikke det helt rigtige selskab for en ung, energisk dreng.”

”Jo, det er rigtigt. Det ved jeg også godt, men han holder så meget af dig, og jeg kan ikke få min egen mor til at passe ham. Du ved, at jeg ikke har set mine forældre i næsten ti år. Og de har kun set Dave et par gange. Jeg kan ikke lade ham passe af helt fremmede mennesker.”

”Ja, det ved jeg. Din mor har altid haft et meget stridbart sind. Når hun først satte sig noget i hovedet, så kunne det ikke ændres. Hun har aldrig accepteret, at du giftede dig med en farvet mand og fik et barn med ham. At du også afbrød din uddannelse på grund af det, har hun aldrig tilgivet dig. Hun ønskede det bedste for dig, og du opfyldte aldrig hendes drøm om at få en god uddannelse, blive gift og få børn. Det var hendes drøm for dig, og den blev ødelagt, da du blev gravid med George.”

”Nej, og jeg har heller aldrig tilgivet hende for den måde, hun afviste mig og George på,” sagde Anne heftigt.

Bedstemoren lagde en beroligende hånd på hendes skulder.

”Pas nu på ikke at ophidse dig selv.”

”Hun har aldrig nogensinde sendt Dave så meget som en fødselsdagsgave. Hun er ikke min mor. Jeg vil aldrig have noget at gøre med hende mere, om hun så var den sidste person i verden, jeg kunne bede om hjælp.”

Anne lænede sig træt tilbage i puderne og lukkede øjnene.

Bedstemoren tørrede hendes pande.

”Ja, min pige, du har arvet dit heftige sind efter din mor. Men du ved, at jeg vil gøre alt, hvad jeg kan for at hjælpe dig og lille Dave. Økonomisk kan jeg ikke hjælpe dig meget, da jeg kun har min pension, men mit hus står altid åbent, når du har brug for det.”

”Ja, jeg ved, at jeg altid har kunnet regne med dig. Du har aldrig svigtet, når jeg havde brug for en skulder at græde ud ved. Jeg glemmer aldrig, hvor meget du hjalp mig, da George døde, og jeg måtte bo hos dig, indtil jeg kom på benene igen,” sagde Anne med træt stemme.

”Hvil dig nu, du får brug for alle dine kræfter,” sagde bedstemoren blidt. ”Jeg tager Dave med mig hjem, og så ser vi, hvad der sker.”

Hun trykkede blidt Annes hånd.

”Sov nu, jeg ringer senere og hører, hvordan du har det.”

Døren lukkede sig stille efter hende.

Anne lukkede øjnene og prøvede at undgå at tænke på alle sine problemer.

Bare operationen ville gå godt. Bare Dave ville finde sig til rette hos sin bedstemor. Bare de kunne klare det økonomisk. Bare ...

Hun faldt i en tung, drømmeløs søvn. Svævede langt bort i et sort intet.

Hos bedstemor

Så er vi hjemme,” sagde bedstemoren med påtaget munterhed til Dave, da hun låste døren op til sit gamle, frønnede hus.

Huset lugtede muggent og lidt indelukket, som det er typisk for gamle menneskers huse. Et standur stod i stuen og tikkede højt. Det var som om, at tiden stod stille i huset. En doven kat lå ubevægeligt i en solstråle i vindueskarmen.

De bar hans kuffert ind i entreen.

Dave kiggede sig nysgerrigt omkring. På væggen hang nogle gamle litografier fra blade, som for længst var holdt op med at udkomme. Nogle kunstige blomster stod i entreen. Der var meget mørkt i huset, da gardinerne som regel altid var trukket halvt for. Stilheden var næsten total. Kun standurets *tik-tak-tik-tak* brød stilheden.

”Du skal bo i din mormors gamle værelse,” sagde bedstemoren og baksede hans tunge kuffert op ad en knirkende trappe.

Da de var kommet helt op ad trappen, stoppede hun op et øjeblik for at få vejret. Så gik de hen til hans nye værelse. Værelset var lyst, og der var lagt rent sengetøj på sengen. Der var også en kommode og et indbygget klædeskab til hans ting.

”Du kan pakke ud og lægge tingene i kommoden,” sagde hun og pegede på den lille kommode.

”Vi spiser om en halv time, så du kan nå at vaske hænder og pakke ud.”

Hun lukkede døren.

Dave kiggede sig omkring. Ikke værst for et par dage, tænkte han. Men han savnede allerede sine kammerater og sin baseball. Han satte sig på sengen. Den gav sig i fjedrene. Han hoppede lidt op og ned på den, så den knirkede. Så smed han kufferten op på sengen og lukkede den op. Baseball-battet og handsken kom ud med det samme. Han tog en bold frem, kastede den op i luften og greb den igen. Hvem der bare var en berømt baseball-stjerne, så kunne han tjene en masse penge, og hans mor ville aldrig behøve at arbejde mere. De kunne købe sig et flot hus og en bil, og måske bedstemor kunne bo hos dem og måske ...

Han lagde sig på sengen og trak fødderne op under sig, som han altid gjorde, når han rigtig skulle tænke og planlægge. Han gled helt væk i sine tanker.

”Dave, vi skal spise.”

Bedstemorens stemme vækkede ham.

”Dave!” kaldte hun.

Han rejste sig langsomt fra sengen, trykkede sin baseball-hue godt ned i panden og gik ned af trappen.

”Når vi er færdige med at spise, kan vi gå ned og kigge på skolen og baseball-banen,” sagde hun.

Dave nikkede. Han havde munden fuld af mad. Det var lige det, der interesserede ham, baseball. Han blev aldrig træt af at kigge på det. Han drømte om det, og han så sig selv på banen med battet i hånden, hvor han skruede den ene serv efter den anden. Han levede og åndede for baseball og rap musik. Rap musik var bare så cool. Det var ligesom livet fulgte en rap rytme. Det var cool.

De gik sammen ned til skolen. Bedstemoren prøvede at tage hans hånd, da de gik, men han trak den til sig. Han skulle ikke holde i hånd, det var han alt for stor til. Tænk, hvis nogen så ham.

Skolen var gammel og grim. Den så ud, som om den var lige ved at falde sammen. Det var godt, at han kun skulle blive et par dage hos bedstemoren.

De gik ind på kontoret og meldte ham ind.

På vejen hjem gik de forbi baseball-banen. Det var en stor, grøn plæne, hvor nogle drenge var i gang med at træne. Han kiggede på dem med store øjne. I det øjeblik besluttede han, at han ville være baseball-træner. Tænk at træne alle de store baseball-stjerner. Det ville være ham, der fortalte dem, hvad de skulle gøre. De ville lytte til ham og hans råd. Han ville bestemme, hvem der skulle være med på holdet, og det ville være ham der ...

”Dave.”

Bedstemorens stemme lød langt væk fra. Han kom ud af sin drømmeverden.

”Dave, vi skal hjem igen.”

Bedstemoren trak ham blidt i armen.

Hjemme på værelset tog han sine baseball-kort frem og læste dem igen. Her var alle hans stjerner. Alle dem, som han så op til og gerne ville ligne.

Bedstemoren havde ikke noget fjernsyn, så aftenen gik med at kigge fotoalbums igennem med gamle familiemedlemmer.

”Det er onkel Herman,” sagde hun og pegede på en lille halvskaldet mand, der stod med et gevær i hånden ude på savannen.

”Han var storvildtjæger i nogle år i Afrika.”

”Her er et billede af din mormor som lille pige.”

Hun pegede på et billede af en lille pige med fletninger i en rød kjole.

”Og her er et billede af din mor, da hun mødte din far.”

Billedet forestillede to unge mennesker, der holdt om hinanden. De så meget lykkelige ud, som om de ejede hele verden. Manden var sort, og kvinden var hvid.

”Hvem er det?”

Dave pegede på et gammelt billede, der sad forrest i albummet.

Billedet forestillede en guldgraver i Californien. Det var gulnet og forrevet i kanterne. Manden var ikke helt ung, og hans tøj så meget slidt ud.

Bedstemoren rettede på sine briller og kneb øjnene sammen for bedre at kunne se.

”Det er vist en tip-tip oldefar, som gravede guld i Californien. Jeg mener, at det var noget familie på min fars side. Jeg tror faktisk, at jeg har nogle breve liggende på loftet fra hans tid. Din bedstefar gemte alle den slags ting. Han kunne bare ikke smide noget ud. Jeg tror endda, at din tip-tip oldefars guldgraverpande ligger der endnu.”

Tip-tip oldefar Jacques

Næste morgen vågnede Dave tidligt. Solen skinnede ham lige i øjnene. Han stod op og spiste morgenmad sammen med sin bedstemor.

”Skal vi op på loftet i dag?” spurgte han med munden fuld af cornflakes.

Hun kiggede forbavset på ham.

”Nåh, du mener for at finde brevene og guldgraverpanden, som vi talte om i går?”

”Ja, måske er der også en pistol og et cowboybælte,” sagde Dave ivrigt.

Han havde hørt meget om det Vilde Vesten, og han så sig selv som Hopalong Cassidy, der sloges med alle banditterne. Han ville bare skyde dem alle sammen. *Bang-bang-bang*, bare sådan. Han krummede sin højre pegefinger, som om han skød med en pistol.

”Dave.”

Bedstemorens stemme kom langt væk fra. Han drømte igen.

Efter morgenmaden gik de op ad trappen. For enden af gangen var der en smal stige op til loftet.

”Vær nu forsigtig, når du kravler op,” formanede bedstemoren ham.

Han kravlede op i Eventyrland. Hvad ville han finde i dette skatkammer? Han var en opdagelsesrejsende på vej ind i en jungle med spændende ting. Han trykkede baseball-huen godt ned i panden. Han måtte hellere tage et gevær med sig, hvis han skulle møde nogle vilde dyr. Han tog en stok, der stod på loftet – det var hans gevær. Han sørgede for, at den var ladet og klar til skud. Nu kunne de bare komme an, alle de farlige dyr. Han var forberedt.

”Dave.”

Bedstemorens stemme nåede meget svagt op til ham, som om hun talte til ham gennem et filter af vat.

”Finder du noget?” spurgte hun bekymret.

”Jeg har det fint, bedstemor. Du skal ikke være bekymret,” sagde han beroligende.

Han bevægede sig længere ind i junglen. Han kravlede forsigtigt fremad på maven. Den modige opdagelsesrejsende gik på eventyr i den tætte jungle.

Hvad var det? Han stoppede brat op. Foran ham stod en stor, brun kuffert i læder. Den havde en stor messinglås, og der var brede læderremme omkring kufferten. Han sled med låsen og remmene, og til sidst fik han den op. Han åbnede låget. I kufferten lå et bundt breve skrevet med en sirlig håndskrift, noget gammelt tøj, en guldgraverpande, nogle fotografier, et par cowboystøvler, nogle bæltespænder, et par bæltter, en kjole og noget andet gammelt tøj.

Han rodede ivrigt det hele igennem for at finde en revolver og måske en sherifstjerne, eller måske et cowboybælte, eller måske ...

”Dave, finder du noget?”

Bedstemorens stemme nåede op til ham.

Han svarede ikke med det samme.

”Kun nogle gamle breve,” sagde han efter en lille pause.

”Dave, kom nu ned og tag brevene med,” sagde hun bydende.

Modvilligt forlod den opdagelsesrejsende junglen, stadig med geværet i hånden, mens han vagtsomt spejdede til alle sider.

Han kravlede baglæns ned af stigen med brevene i hånden.

Da han kom ned, rakte han dem til sin bedstemor.

”De ser meget oldgamle ud,” sagde han. ”De lugter muggent og gammelt. Puha.”

Han holdt sig for næsen.

Hun tog imod det lille bundt breve med en sløjfe omkring, kiggede flygtigt på dem og sagde: ”Det er breve fra din tip-tip oldefar og tip-tip oldemor. De skrev til hinanden, da han var i Californien. Din tip-tip oldefar hed Jacques Delacroix og din tip-tip oldemor hed Irmelin. De var meget forelskede i hinanden. Jeg tror, at han var ud af en fin, fransk familie, og hun var født her i Amerika.”

Dave kiggede ligegyldigt på brevene.

Hvad skulle man med gamle, mugne breve, når der var så mange andre spændende ting. Man kunne for eksempel grave efter guld. Han var nu en guldgraver på vej ad mudrede stier, langt væk i Alaska eller Californien. Han stred sig fremad med sit trofaste æsel, der var læsset med mad og ting til at grave guld med. En hakke, et vaskefad, en kniv, et gevær, cornflakes, brød... Vinden bed ham i ansigtet. Han nærmede sig en guldgraverlejr...

”Dave, du dagdrømmer igen”, sagde bedstemoren. ”Jeg vil kigge på de breve i aften. Det er efterhånden lang tid siden, jeg har læst dem.”

Da Dave gik i seng den aften, drømte han om baseball og Hopalong Cassidy.

Operationen

Det var dog skrækkeligt. Hvordan skal jeg få det sagt til drengen?” sagde bedstemoren.

Hun talte i telefonen med hospitalet for at høre nyt om Anne.

Da hun var færdig med telefonsamtalen, satte hun sig i sin gode lænestol med katten på skødet. Tankefuldt strøg hun dens blanke pels igen og igen. Det var et stort problem for hende. Hun vidste ikke, hvad hun skulle gøre. Drengen kunne ikke blive boende hos hende. Hun var alt for gammel til at passe ham. Drengen skulle også tilbage til sin gamle skole og sine venner. At sende ham til sin mormor var udelukket. Det ville være synd for drengen. Og et børnehjem kom overhovedet ikke på tale. Men der var ingen andre steder, hun kunne sende Dave hen. Han havde ingen anden familie.

Og dog... tænkte hun. Hun tog bundtet med breve og trak silkebåndet af. Hun bladrede i brevene uden rigtigt at læse dem.

”Jeg tror, at Jacques var ud af en fin, fransk familie,” kunne hun høre sig selv sige.

Hun kiggede nærmere på brevene, som om svaret på hendes problem lå der. Hun lukkede et af dem op, læste det og lagde det væk igen. Så tog hun det frem igen og læste det omhyggeligt.

”Måske ...” tænkte hun, inden hun lukkede øjnene og faldt i søvn med katten på skødet.

Hun vågnede brat ved, at Dave kom hjem fra skole og smed skoletasken fra sig med et brag.

”Hej, bedstemor. Nu skal du bare høre, hvad der er sket i dag.”

Han satte sig ved siden af hende.

”Jeg mødte to nye kammerater, som hedder Jim og Allan. De spiller begge to baseball på baseball-banen, og de spurgte mig, om jeg ville gå med dem derhen i eftermiddag. Må jeg godt for dig?”

Dave snakkede hurtigt og ivrigt.

Bedstemoren var stadig ikke helt vågen. Hun var vågnet brat, da han kom hjem.

Så huskede hun pludseligt telefonsamtalen med hospitalet. Hvordan skulle hun få det sagt til Dave?

Dave kiggede forventningsfuldt på hende.

”Må jeg godt, bedstemor? Jeg kommer tidligt hjem og laver lektier. Må jeg?”

Hun lagde hånden på hans skulder.

”Selvfølgelig må du det. Når du kommer hjem igen, skal vi hygge os sammen. Der er noget, jeg gerne vil snakke med dig om.”

”Tak, bedstemor.”

Han gav hende et flygtigt kys på kinden og var ude af døren som en hvirvelvind.

Hun gned sig bekymret over panden. Hvordan skulle hun få det sagt til ham?

Hun begyndte at læse de gamle breve.

Dave kom hjem igen og snakkede som et vandfald om, hvor sjovt det havde været at spille baseball igen, hvad der var sket i skolen, en kat han havde set kravle højt op i et træ, og en sten han havde fundet på vejen...

Hun hørte ikke rigtigt efter. Hun sad i sine egne tanker, mens Dave snakkede.

Hun tog hans hånd.

”Dave,” sagde hun. ”Der noget, vi skal snakke om.”

Han stoppede brat sin talestrøm.

”Jeg har hørt nyt om din mor. Din mor er blevet opereret, men hun er ikke vågnet efter operationen. Hun sover stadig, og de kan ikke vække hende. De siger, at hun kan komme til at sove i lang tid.”

”Vågner min mor så aldrig op igen?” spurgte han bekymret.

”Lægerne kan ikke sige noget. De ved det ikke.”

”Kommer jeg så aldrig hjem igen?”

”Dave, jeg ved det ikke.”

Hun trak opgivende på skuldrene.

Dave mærkede nogle tårer, der pressede på for at komme ud. Han satte sig hen til sin bedstemor og gav hende lov til at lægge hænderne omkring sig.

Han var pludselig blevet en lille og bange dreng.

Bedstemor opsøger Jim

Næste morgen tog Daves bedstemor tidligt af sted hjemmefra. Hun opsøgte en gammel ven af hende, som tidligere havde været byens sherif. Han var en kraftig mand i 70'erne med et stort fuldskæg, som han havde lagt sig til efter, at han var blevet pensioneret. Nu stod han udenfor sit hus og huggede brænde.

”Jim, du bliver nødt til at hjælpe mig,” sagde hun.

”Hvad kan jeg hjælpe dig med, Ada?” sagde han og lagde øksen fra sig, som han havde brugt til at kløve brænde med.

Hun forklarede ham situationen med Dave og hans mor, som lå i koma på hospitalet. Han nikkede forstående, mens hun forklarede ham problemet. Han kunne godt se, at det ville blive et problem at finde nogen, der kunne passe Dave, indtil hans mor vågnede efter operationen. Så fortalte hun ham om den idé, hun havde fået i går, da hun læste de gamle breve.

Da Ada var færdig, tog han sin pibe frem og stoppede den langsomt og tankefuldt.

”Ja, vi må gøre noget. Det er synd for drengen, hvis han ikke har et sted at være.”

Han tændte piben, pustede den blå røg ud og kiggede eftertænksomt på den.

”Jeg synes, at vi skal prøve din idé og se, om vi kan komme nogen vegne. Det er et spinkelt håb, men måske er det den eneste udvej,” sagde han. ”Jeg kender stadig en del mennesker, som kan hjælpe os med at undersøge det.”

Bedstemoren lavede helt op ved hans ord, og hun syntes, at livet så lidt lysere ud igen.

”Men kom indenfor og lad os få en snak om gamle dage,” sagde han og åbnede døren.

Hun gik indenfor i hans lille, hyggelige stue og satte sig ned.

”Bliver det ikke svært at finde ud af det efter så mange år?” spurgte hun.

”Måske ikke,” svarede Jim. ”Der er mange flere muligheder til at finde ud af det i dag, end der var for nogle år siden. I dag har vi

computere, internettet, elektronisk post og så videre. Jeg tror, jeg har et svar til dig i løbet af nogle dage.”

Hun sukkede lettet.

”Det var lige, hvad jeg havde brug for at høre.”

Hun trykkede ham taknemmeligt i hånden, da hun gik.

”Lad os ses noget oftere,” sagde han og vinkede farvel.

Bedstemor skriver et brev

Mange tak, Jim, det var rigtig gode nyheder. Og du er sikker på, at jeg stadig har familie i Frankrig? Det var godt. Tak skal du have.”

Bedstemoren afbrød telefonsamtalen med Jim.

Nu havde hun travlt. Der var stadig meget, som skulle gøres. Hun satte sig hen til spisebordet for at skrive et brev, men det var ikke let for hende at skrive til en person, som hun aldrig havde set før. Men efter at have tænkt sig om i lang tid, gik hun i gang med at forklare situationen med Anne og Dave, så modtageren kunne sætte sig ind i problemet. Hun forklarede det så godt, som hun kunne, men hendes håndskrift var ikke så tydelig, så nogle af ordene blev lidt ulæselige. Da hun endelig var færdig med sit flere sider lange brev, kiggede hun det igennem. Det var måske ikke blevet helt så tydeligt, som det burde, men hun var sikker på, at modtageren nok skulle forstå, hvad hun mente.

Den næste dag røg brevet i postkassen. Nu måtte hun bare være tålmodig og vente på et svar.

Dagene gik.

Dave gik i skole og spillede baseball med sine nye venner. Han lod til at have fundet sig til rette i sine nye omgivelser og bortset fra hans rap musik, som truede med at rive taget af huset, forløb dagene stille og roligt.

Der var ikke noget nyt fra hospitalet. Anne lå stadig i koma, og lægerne kunne ikke sige, om hun snart ville vågne op, eller om hun ville ligge i koma for altid.

Hver eneste dag kiggede bedstemoren i postkassen efter et svar, men postkassen var gabende tom. Svaret lod vente på sig.

Til sidst mistede hun næsten håbet. Det var sikkert også en dårlig idé, sagde hun til sig selv. Hun spekulerede. Måske var der andre muligheder. Men lige nu kunne hun ikke komme i tanke om andre.

En god ting var det, at Dave så ud til at trives i sine nye omgivelser. Han talte mindre og mindre om at komme tilbage til sin gamle skole og sine gamle venner.

Men med hensyn til sin mor blev han mere og mere indelukket. Han talte sjældent om hende, og han var helt holdt op med at spørge til hende. Det var som om, hun var holdt op med at eksistere for ham. Det bekymrede bedstemoren en hel del.

Kommer der dog ikke snart et svar, tænkte hun utålmodigt, da hun for femte gang samme dag kiggede i postkassen.

Pensionisten Jean

Den gamle mand sad ved Seinen i Paris og fodrede ænder. Han tænkte på, at han var ensom og gammel.

Hvad mere har livet at byde på? Jeg har stort set prøvet alt, hvad der er værd at prøve her i livet. Jeg har fået en masse livserfaring og studeret musik, kunst, litteratur og historie, men jeg har ingen at dele min viden og erfaringer med. Al min viden er kun for mig selv, tænkte han.

Han sukede dybt og kiggede sig skjult omkring. Var der mon nogen, som havde bemærket hans dybe suk?

Skulle jeg gå en tur igennem Louvre i eftermiddag eller måske spille en gang petanque med vennerne? Jeg kunne også gå hen på min yndlingsbistro og drikke en kop espresso.

Men han syntes ikke, at nogen af ideerne lød særligt tillokkende. Han manglede noget udfordring i tilværelsen. Noget af den gamle spænding ved livet.

Han tænkte på sin søn, som lige var rejst til Indonesien for et tømmefirma med sin familie. Han havde grebet chancen, da den viste sig. Rykket hele familien op med rode og plantet den om. Både hans kone og to børn glædede sig til deres nye omgivelser og nye udfordringer. Og så var det ikke en ulempe, at lønnen rigeligt kompenserede for besværet med at flytte til et fremmed land og begynde forfra.

Pludseligt kom han i tanke om, at han havde lovet sin søn at gå regelmæssigt hen i hans lejlighed for at kigge efter post, som han skulle eftersende til ham i Indonesien. Han rejste sig besværligt fra bænken. Man bliver ikke yngre, tænkte han, mens han lænede sig tungt til sin stok.

Han gik en lille omvej gennem latinerkvarteret for at kigge på de smukke og maleriske bygninger. Sønnen boede på Boulevard de Madeleine, som lå tæt ved den amerikanske ambassade. Desværre boede sønnen på 3. sal uden elevator, så han kom der ikke så tit for at kigge efter post. Da han endeligt nåede op af trappen, låste han forpustet døren op til lejligheden. Der lå en stak aviser, reklamer og et bundt breve. Et af brevene tiltrak sig hans opmærksomhed. Det havde udenlandske frimærker på og var fra Amerika. Han tog

brevet op og kiggede på afsenderen. Det var ikke en afsender, han kendte. Brevet var adresseret til hans søn. Han puttede det i lommen sammen med de andre breve. Aviserne og reklamerne tog han i hånden for at smide dem ud, når han kom ned. Så begyndte han besværligt nedstigningen fra 3. sal.

Hans egen lille lejlighed lå i Rue St. Augustin på første sal heldigvis. Det var en gammel bygning med gamle og umoderne lejligheder. Huset var bygget engang i 1930'erne. Lejligheden bar præg af, at der boede en videbegærlig mand i den. Der var bøger fra gulv til loft om alle mulige emner. Det var som at bo i et bibliotek. Den gamle mand elskede at læse og tilegne sig viden. Han var som en tørstig svamp, der led af en uudslukkelig tørst efter viden.

Forpustet satte han sig ned og tørrede sveden af panden. Puha, de trapper tog livet af ham. Han kom i tanke om brevene. Han fandt brevet fra Amerika frem og åbnede det. Det så vigtigt ud. Nogle sider med rystede bogstaver kom ud af konvolutten. Ord, som var svære at læse og på engelsk – ikke lige hans stærke side. Han prøvede at tyde de fremmedartede ord. Han kunne kun forstå nogle enkelte af ordene, men kom frem til følgende: *Familie i Amerika – en slægtning, Anne, er syg – hendes søn kommer til Paris for at studere – hjælp ham venligst til han finder et sted at bo – tak for hjælpen – ankommer til Paris den 15. maj – send bekræftelse.*

Hmm, tænkte han, det skulle vel nok være muligt at hjælpe med det. Det ville også være en behagelig afbrydelse af dagligdagen.

Han satte sig ned og skrev et brev på sit bedste skoleengelsk. *Glæder mig til at se familie fra Amerika, ny adresse: Rue St. Augustin. Henter i lufthavnen den 15. maj.*

Brevet røg i postkassen dagen efter.

Brevet fra Frankrig

Bedstemoren gik ud til postkassen som sædvanligt, men ventede ikke at finde noget svar. Hun havde kigget forgæves i så mange dage nu.

Men hvad var det? Hun kiggede igen i postkassen. Der lå en blå kuvert med franske frimærker på.

Så lykkedes det alligevel, tænkte hun højt for sig selv.

Hun løb, så hurtigt hun kunne tilbage til huset, rev kuverten op og læste det ubehjælpssomme brev. Hun løb det igennem igen for at se, om der var noget, hun havde overset. Nej, det var helt i orden. Den franske familie ville gerne have Dave boende og sørge for, at han kom i skole.

Dave var stadig i skole, så hun måtte vente med at fortælle ham den gode nyhed, til han kom hjem igen. Hvordan skulle hun fortælle ham, at han skulle rejse til Frankrig på ubestemt tid og bo hos nogle helt fremmede mennesker? Men hun vidste, at familien havde to børn, så Dave ville være sammen med andre børn.

Der var intet nyt om Anne. Hun lå stadig i koma, og der var ingen tegn på bedring. Hun kunne heller ikke selv passe Dave længere. Det var hun blevet alt for gammel til. At sende ham til Frankrig ville være den bedste løsning, sagde hun til sig selv. Det ville også være bedre for Dave at være sammen med nogle unge mennesker frem for en gammel pensionist som hende selv.

Dave kom hjem fra skole og smed som sædvanligt sin skoletaske i stuen med et ordentligt bump. Hans øjne strålede. Han var endnu forpustet efter at have løbet hele vejen hjem. Han var en rask dreng, der elskede at dyrke sport og bruge sin krop.

”Dave,” sagde hun. ”Sæt dig ned. Jeg har noget, som jeg vil fortælle dig.”

Drengen fik et forskrækket udtryk i øjnene, som om han frygtede det værste.

Hun lagde med det samme mærke til udtrykket i hans øjne.

”Nej, det er ikke noget med din mor, hun sover stadig,” sagde hun beroligende.

Han så lidt mere lettet ud.

”Dave, du ved, at jeg er en gammel kone. Jeg kan ikke passe dig mere. Du har brug for at være sammen med nogle unge mennesker og andre børn. Jeg har fundet noget familie, som gerne vil tage sig af dig, til din mor er rask igen.”

”Men bedstemor,” afbrød Dave hende. ”Jeg føler mig tryk her hos dig, og jeg vil nødigt væk fra min nye skole og nye kammerater.”

”Det forstår jeg godt Dave, men det er til dit eget bedste. Jeg ville også helst have dig her, men jeg er blevet alt for gammel.”

”Hvor bor denne familie?” spurgte han tøvende.

”Det bliver et rigtigt eventyr for dig,” sagde hun opmuntrende. ”De bor i Frankrig. Det viser sig, at vi har noget familie i Frankrig, som du kan besøge. Du kommer til at tale fransk og studere på en fransk skole. Det er ikke mange unge, der får sådan en chance i livet.”

Dave så ikke begejstret ud.

”Hvornår skal jeg rejse?”

”Du skal være i Paris den 15. maj, så du skal rejse om cirka fjorten dage. Der er lige kommet brev fra dem i dag.”

Dave lå på sin seng og tænkte med benene trukket op under sig. Det var hans foretrukne tænkestilling.

Frankrig, han vidste intet om det land. Kun at det lå i Europa, langt væk fra Amerika. Han skulle lære fransk. Hvad skulle han bruge det til i Amerika, når han skulle være baseball-træner. Han havde mere brug for at lære at spille baseball. De spiller vel ikke engang baseball i Frankrig, tænkte han, og gled ind i søvnens arme.

Dave rejser

De fjorten dage fløj af sted, og før han vidste af det, var han i gang med at pakke sin lille kuffert. Han så sig om i værelset, som havde været hans hjem i mange måneder. Han vidste ikke, om han nogensinde ville få det at se igen.

Sammen tog han og bedstemoren ud i lufthavnen.

Han havde aldrig prøvet at flyve før. Spændingen ved at skulle flyve med den store jumbojet overskyggede næsten savnet ved at skulle forlade sin bedstemor.

”Tak for alt, bedstemor.”

Han krammede hende hårdt, da han blev kaldt ud til flyveren.

”Pas godt på dig selv, Dave.”

Hun gav ham et flygtigt kys på kinden.

De vinkede til hinanden, indtil de ikke kunne se hinanden mere.

Bedstemoren tog hjem til sit lille hus, som nu var blevet så tomt efter Dave var taget af sted.

Hun snakkede til katten: ”Det var det eneste rigtige at gøre.”

Hun tørrede en tåre af kinden og satte sig ned med sit strikkesøj.

Dave satte sig til rette i den store jumbojet. Han tog hovedtelefonerne på og valgte rap musik. Det passede fint til lejligheden, og det fordrev ensomheden.

Hvordan mon familien var? Ville de kunne lide ham? Ville han kunne lide Frankrig? Ville han kunne lide maden? Han havde hørt, at de spiste frøer. Forhåbentlig kunne man købe hamburgere i Frankrig. Han koncentrerede sig om musikken. Snart lukkede han øjnene og slappede af.

”Vi lander i De Gaulle lufthavnen om et øjeblik. Vær venlig at spænde sikkerhedsbælterne.”

Stemmen i højtaleren vækkede ham af hans søvn.

Han spændte automatisk sit sikkerhedsbælte.

Landingen gik fint og glat. Et lille bump og flyet var nede.

Passagererne myldrede ud og tog den lille bus til terminalen.

Han gik hen til bagageudleveringen og kiggede efter sin lille kuffert.

Der var den. Han greb den i håndtaget og gik ud gennem tolden. Uden for tolden spejdede han efter den familie, som skulle komme

og hente ham. Han kunne nu ikke se nogen familie, men kun en gammel mand, der også ledte efter nogen, han skulle møde.

Den gamle mand kiggede. Han kunne ikke få øje på nogen ung mand, som ventede på at blive afhentet. Alt, hvad han kunne få øje på, var en lille mulatdreng på omkring ti år, der så meget fortabt ud i menneskevrirmlen.

Sådan stod de begge to og spejdede et godt stykke tid. Nu og da kiggede de på hinanden, men kiggede så hurtigt videre igen.

Dave kiggede på den gamle mand, og den gamle mand kiggede på Dave. De var næsten de eneste tilbage, som endnu ikke havde fundet nogen.

Dave kiggede endnu en gang på den gamle mand.

Den gamle mand kiggede på den mørke dreng.

Så rystede de begge på hovedet og spejdede ivrigt videre.

Efter et stykke tid kom den gamle mand hen til Dave, fordi han syntes, at det var synd for drengen, at ingen kom og hentede ham.

På sit bedste skoleengelsk sagde han: ”Du vente på nogen? Du tale fransk?”

”Nej,” sagde Dave. ”Jeg taler ikke fransk. Jeg venter på min familie, som skulle komme og hente mig. De hedder Delacroix, og de skulle have været her for længe siden. De bor i Rue St. Augustin.”

Det gav et sæt i den gamle mand. Han havde ventet en ung mand og ikke en lille dreng på ti år. Hvad skulle han stille op med en lille dreng? Han var slet ikke vant til børn. De var støjende og beskidte. Det ville aldrig gå i hans lille lejlighed, men han kunne ikke så godt sende ham hjem igen. Han havde jo lovet, at han ville hjælpe sin familie fra Amerika.

”Det er mig, der er kommet for at hente dig. Min søn, som også hedder Delacroix, er rejst til Indonesien med sin kone og to børn, så du kommer til at bo hos mig et stykke tid.”

Alt dette blev sagt på et lidt ubehjælpsomt engelsk, men Dave forstod ham godt.

Nu var det Daves tur til at blive forskrækket. Den gamle mand så ud til at kunne falde omkuld når som helst. Han støttede sig konstant til en stok for ikke at falde. Skulle han bo hos ham i måske flere måneder. Det tegnede ikke godt.

Men han sagde kun: ”Ja, men så må vi få det bedste ud af det.”

Den gamle mand tog hans kuffert og bar den ud til en taxa.

”Rue St. Augustin,” hørte Dave ham sige til taxachaufføren.

Hjemme hos Jean

Dave betragtede sine omgivelser, da taxaen satte dem af i Rue St. Augustin, hvor den gamle mand boede. Huset var gammelt. Malingen var skallet af, og skodderne var frønnede. Det var en lille smal gade med toppede brosten, og det var umuligt at vende en bil der, så taxaen blev nødt til at bakke ud igen.

”Jean Delacroix,” præsenterede den gamle mand sig højtideligt og rakte Dave hånden. ”Jeg kom i tanke om, at vi slet ikke er blevet præsenteret rigtigt for hinanden.”

”Dave Collin,” sagde Dave alvorligt og trykkede ham i hånden.

Den gamle mand hankede op i kufferten og gik i forvejen hen til gadedøren. Han fumlede med nøglerne og fik til sidst låst døren op. Sammen gik de op af trappen til hans lejlighed på første sal.

”Ja, så er vi hjemme. Sådan ser her ud.”

Jean slog ud med hånden.

”Her har vi soveværelset, arbejdsværelset, dit kammer, køkkenet og toilettet.”

Han viste Dave rundt i lejligheden.

Dave kiggede sig nysgerrigt omkring. Han havde aldrig før set så mange bøger uden for et bibliotek. Der var bøger fra gulv til loft.

”Har du læst alle de bøger?” spurgte han og pegede på bøgerne i arbejdsværelset.

”Nej, ikke dem alle sammen. Der er måske tre-fire stykker, som jeg ikke har læst endnu,” lo Jean med en lidt hæs latter. ”Men du må være sulten og træt efter den lange flyvetur. Lad mig finde brød og ost frem, så kan du stille din kuffert ind i kammeret imens.”

Dave stillede kufferten ind i sit nye værelse. Hvor længe mon han skulle blive her? Han håbede ikke, at det blev alt for længe. Han følte sig ikke helt tilpas i sine nye omgivelser. Der var ingen moderne ting hos den gamle mand. Ingen computer, ingen fjernsyn og kun en gammeldags telefon samt en antik radio med grammofon. Han følte sig sat mindst tyve år tilbage i tiden.

Da de sad ved bordet og spiste, snakkede Jean løs om alt muligt. Han snakkede om sin søn, der var rejst til Indokina – hvor svært det

var at blive gammel – hvordan Paris og verden havde ændret sig – at han ikke kunne forstå de unge mennesker nu om dage ...

Dave hørte kun efter med et halvt øre. Han havde svært ved at forstå den gamle mand, og han var stadig træt efter flyveturen.

Hans øjenlåg blev tungere og tungere, og Jeans snak blev til sidst til en fjern mumlen. Pludseligt så han sin mor foran sig, og han savnede hende voldsomt ...

”Mor,” sagde han højt og halvt i søvne.

Jean stoppede midt i sin talestrøm.

”Undskyld, du må jo være træt efter den lange rejse. Nu skal jeg finde dyne og hovedpude frem, så du kan komme til at sove.”

Efter Dave havde børstet sine tænder, lå han og tænkte over tilværelsen. Hvor var livet mærkeligt. For tre måneder siden var han sammen med sin mor i New York, gik i skole med sine kammerater og hans største bekymring var at få råd til et par nye, smarte sneakers, en CD-afspiller og en ny baseball-handske. Nu befandt han sig pludseligt i Paris med en slægtning, som han ikke engang vidste, at han havde. Hans mor var på hospitalet og kunne ikke vågne ... mærkelig verden ... hvad skulle han gøre ... hvad mon fremtiden ville bringe ...

Hans øjne gled i, og han faldt i en drømmeløs søvn.

Paris

I dag tager vi en tur til Eiffeltårnet,” sagde Jean, da de sad ved morgenbordet den næste dag.

Dave nikkede bare. Han anede ikke, hvad Jean talte om.

Efter morgenmaden tog de af sted gennem Paris. Det var en meget anderledes by end New York, kunne Dave hurtigt se. Den var både meget gammel og meget moderne. Som om man var ved at skifte alt det gamle ud med nye og moderne bygninger. Det var ikke en by, som han kunne tænke sig at bo i.

”Her har vi Eiffeltårnet.”

Jean pegede på et højt ståltårn, der stod foran dem. Dave var ikke imponeret. Han havde set mange bygninger i New York, der var meget højere.

”Det er 300 meter højt og bygget af Gustave Eiffel til verdensudstillingen i 1889. Der er omkring 1.800 trappetrin op til toppen af tårnet, hvor der ligger en snackbar med udsigt over Paris. Til at bygge tårnet blev der brugt næsten 7.000 tons stål og 2,5 millioner nitter.”

Dave syntes, at Jean lød som et leksikon, men han lyttede høfligt på ham uden at afbryde, mens han spejdede ivrigt efter en baseballbane. Der lod ikke til at være nogen baseball-baner i nærheden af Eiffeltårnet. Heller ikke engang en bane til skateboards. Stakkels franske børn, tænkte han. Mon deres eneste fornøjelse var at gå i skole og gå op i det gamle rustne tårn?

”Kunne du tænke dig at komme derop.”

Jean pegede på toppen af tårnet.

”Ja, det kunne da være meget sjovt,” sagde Dave uden rigtigt at mene det. Hvad skulle han ellers foretage sig?

De tog elevatoren op til toppen af Eiffeltårnet.

Wow, sikken en udsigt over Paris og floden. Dave blev helt forbavset, da han kiggede ud over byen. Det var den helt rigtige måde at se Paris på.

”Hvad er det?” spurgte han og pegede på Louvre.

”Det er Frankrigs nationalmuseum,” sagde Jean. ”Det hedder Louvre. Vi kan gå derhen en dag og kigge, hvis du har lyst.”

Dave svarede ikke, men pegede i stedet ned på Seinen.

”Kan vi tage en sejltur på floden?”

”Ja, det kan vi godt. Det vil spare lidt på benene,” sagde Jean imødekommende.

Efter at have kigget grundigt på Paris fra Eiffeltårnet, tog de elevatoren ned igen.

Dave nød sejlturen på Seinen, og han fik set en masse gamle bygninger fra søsiden. Han kunne ikke huske, hvad halvdelen af dem var, da hver eneste bygning altid blev kommenteret med et langt foredrag fra Jean, der elskede at have en tilhører til den viden, han havde opsamlet gennem mange år. Det eneste, som Dave kunne huske fra turen, var den gamle kirke ude på øen midt i Seinen, som hed Notre Dame. Det var en stor, gammel kirke, som han kunne huske fra en tegnefilm om klokkeren fra Notre Dame.

Under hele sejlturen spejdede han forgæves efter en baseball-bane eller en skateboard-bane, hvor han kunne dyrke sine lidenskaber.

De gik i land og traskede noget mere rundt i byen. Blandt andet så de Sacré Cour, der var en kirke, som lå på toppen af en lang, lang trappe. Trappen var ikke noget problem for Dave, men Jean havde problemer med at komme op ad den.

Efter deres lange og anstrengende tur gennem byen, endte de på en bistro, hvor Dave fik en sandwich og en appelsinvand. Jean tog en kop espresso med et glas vand.

”Hvad synes du om Paris?” forhørte Jean sig.

”Der er meget at se,” sagde Dave. ”Men hvor ligger baseball-banerne?”

Det var noget, han havde spekuleret over i lang tid.

”Øh, baseball? Hvad er det for noget?” spurgte Jean forvirret.

Nu var det Daves tur til at udfolde sig og dele ud af sin viden om den ædle sport baseball. Han brugte ikke færre ord end Jean, da han skulle forklare alt om, hvordan en god baseball-bane skulle være – hvordan man spiller baseball – hvordan han kunne tænke sig at blive en berømt baseball-træner – hvem han mente var de bedste baseball-stjerner for tiden – hvem der var dette års mestre – hvem Dave mente burde have vundet – hvem der blev næste års mestre – hvem Dave bedst kunne lide at spille med – de kammerater han havde, som kunne spille baseball ...

Nu var det Jeans tur til at blinke med øjnene og føle sig vældig træt. Her var et helt nyt og uudforsket område, som han aldrig havde anet eksisterede. Hvordan kunne der være sådan et hul i hans

viden? Drengen var åbenbart helt opslugt af et emne, som han slet ikke vidste noget om. Han besluttede sig for, at han ville lære noget mere om dette emne, så han i det mindste kunne tale med om det.

Mætte af dagens oplevelser gik de tilbage til lejligheden. Begge følte de sig bedre tilpas. Jean var glad for at have nogen at dele sine oplevelser og viden med. Dave var glad for at kunne forklare en fremmed om den ædle sport baseball, som han var så optaget af.

Jean og Dave

Jean stod tidligt op næste morgen – ivrig efter at finde ud af mere om det område, som Dave havde gjort ham opmærksom på, at han ikke vidste noget om. Han spiste hurtigt sin morgenmad og skrev en seddel til Dave om, at han var gået på biblioteket, men snart ville komme hjem igen.

”Base-bal,” sagde han til bibliotekaren. Hun rettede forsigtigt hans udtale, mens hun slog op på computeren for at finde ud af, om de havde nogle sportsbøger hjemme.

Jean satte sig til rette i læsesalen med de bøger, som bibliotekaren havde fundet frem til ham.

Han læste: *Baseball er Amerikas nationalsport. I Europa spilles baseball kun her og der, og i Frankrig er kendskabet til spillet minimalt.* Ja, det kunne han da være helt enig i. Han havde aldrig hørt om baseball og heller aldrig set nogen spille det. Han læste videre: *Baseball-banen har en home base og en infield, som er afgrænset af de fire baser. Baseball spilles af to hold med hver 9 spillere, som forsøger at score flere løb end modstanderne. Det spilles med et bat og en baseball-bold.* Han læste videre og forsøgte at sætte sig ind i spillet. Han kunne godt se, at det var et spil, som kunne optage en rask dreng.

Nu manglede han bare at se spillet i praksis, men så vidt han vidste, var der ikke så mange baseball-baner omkring Paris.

Han lukkede bøgerne i og afleverede dem til bibliotekaren.

Da han kom hjem, var Dave allerede oppe og ved at spise morgenmad.

”Bonjour, Dave,” sagde Jean, da han kom ind i køkkenet.

Dave kiggede op.

”Godmorgen,” sagde han.

”Har du sovet godt?”

”Jeg har savnet min mor,” sagde Dave. ”Kan vi prøve at høre, om der er noget nyt om hende?”

Jean nikkede.

”Jo, gerne. Vi kan ringe til din bedstemor, hvis du har hendes telefonnummer.”

”Hallo, bedstemor,” sagde Dave, da de havde fået forbindelse.

”Hallo, Dave, det er dejligt at høre fra dig. Har du det godt?”

”Jo, tak. Er der noget nyt om min mor?”

”Nej Dave, hun sover stadig. Men de har tænkt sig at prøve nogle flere ting for at vække hende. De er meget optimistiske og regner med, at de kan gøre noget for hende.”

De snakkede lidt mere sammen om løst og fast og afsluttede så samtalen.

Dave kiggede på Jean.

”Ikke noget nyt endnu.”

Dave trak opgivende på skulderne.

Jean lagde armen om ham. Han følte det, som om han havde fået en søn igen.

”Det skal nok gå, du må ikke tabe modet. Hvad siger du til, at vi går hen til en skole og får dig skrevet ind?”

Dave nikkede.

”Ok. Det kan vi godt.”

Han sagde det uden begejstring, som om det var noget, der skulle overstås.

Jean forstod ham godt. Han gav Daves skulder et klem og sammen gik de ud af døren, som to gamle venner. Den ældre mand og den unge dreng.

De fandt en skole i nærheden, som gerne ville indskrive Dave i fjerde klasse. De blev enige om, at Dave blev nødt til at have noget ekstraundervisning i fransk for at kunne følge med. Undervisningen ville udelukkende foregå på fransk.

De satte sig ind på en lille bistro, inden de gik hjem. Dave fik en mineralvand og Jean en kop espresso.

Jean fiskede en turistbrochure op ad lommen.

”Der er mange ting at se i Paris, Dave. Jeg kunne tænke mig at vise dig det alt sammen.”

Dave så pludselig meget træt ud.

”Det kan vel vente lidt, jeg skal være her et stykke tid endnu.”

Jean undertrykte et smil.

”Ja, det haster ikke. Men i morgen vil jeg vise dig Napoleons grav. Den ligger i L’Hôtel des Invalides. Har du nogensinde hørt om Napoleon?”

Dave kiggede, som om man havde spurgt ham om afstanden til månen.

”Var han en baseball-stjerne?” gættede han på lykke og fromme.

Jean kunne godt se, at hans opgave her ville blive mere end af opdragende art.

Jean underviser Dave

Hjemme i lejligheden satte de sig godt til rette efter, at de havde overstået aftenmåltidet.

”Napoleon,” sagde Jean, ”som også hed Napoleon Bonaparte, levede fra 1769 til 1821 her i Frankrig. Under revolutionen i Frankrig blev han en meget succesrig general.”

”Hvad er revolutionen?” spurgte Dave interesseret.

Jean rømmede sig. Nu var han rigtigt i sit es.

”Revolutionen fandt sted i Frankrig fra 1789 til 1799, hvor de adelige blev afsat, for at borgerne kunne komme til magten. Under revolution blev mange adelige halshugget – foruden kongen og dronningen.”

”Var de da forbrydere, siden man halshuggede dem?” spurgte Dave med et gys.

”Nej, ikke forbrydere, men folket sultede, og de mente, at det var de adeliges skyld. Derfor ville de afskaffe kongen og hele adelen.”

”Hvad vil det sige, at man er adelig?”

Dave følte, at han var kommet ind i en helt ny verden, som han slet ikke kendte til.

”Det vil sige, at ens familie har gjort kongen en tjeneste engang, og som tak er man blevet udnævnt til adelig og fået tildelt et gods. Godset og titlen følger så familien, så alle deres efterkommere også er adelige.”

”Er du adelig?”

”Ikke så vidt jeg ved, men jeg prøvede engang at forske i vores slægtshistorie. Jeg kom dog ikke så langt, men det kunne da være meget sjovt at prøve igen.”

Jean tog lærerminen på igen.

”Vi kom fra Napoleon. Han fik kommandoen over en hær og kæmpede i Italien og Egypten. Derefter udnævnte han sig selv til førstekonsul efter et statskup, hvor han afsatte regeringen. I 1804 lod han sig udnævne til Kejser over Frankrig og satte kejserkronen på sit eget hoved. Han var en meget krigerisk mand, der førte krige mod England, Tyskland, Østrig, Rusland, Spanien, Portugal og så videre. Til sidst led han endeligt nederlag ved Waterloo i Belgien.”

Dave så ud, som om han var faldet i søvn.

”Var Napoleon adelig?” spurgte han.

Det var det eneste, han fandt interessant.

”Nej,” svarede Jean, ”han var ikke adelig i Frankrig, men måske var hans italienske familie det. Det minder mig om noget, som jeg gerne vil vise dig.”

Jean rejste sig, gik hen til et chatol og trak en skuffe ud. Op ad skuffen tog han en medaljon. På forsiden af den var der en tegning af to delfiner og en rose. På bagsiden var indgraveret navnet, Delacroix. Han rakte medaljonen til Dave.

Dave tog den og kiggede interesseret på den.

”Hvad betyder de to delfiner og rosen?” spurgte han.

Jean trak på skuldrene.

”Jeg har arvet den efter min bedstefar. Jeg ved ikke, hvad de betyder. Det er sikkert bare en udsmykning. Jeg ville have givet den til min egen søn, men jeg glemte det, da han rejste.”

Dave studerede indgående medaljonen.

”Må jeg låne den lidt, hvis jeg passer på den?”

Jean nikkede.

”Ja, selvfølgelig må du låne den. Jeg bruger den ikke selv.”

Efter lidt mere historieundervisning gik Dave i seng og drømte om, at han var Napoleon. Han stod på en høj på slagmarken med hele hæren under sig. Soldaterne ventede bare på, at han skulle give ordre til angreb. Det må have været meget sjovt dengang, meget sjovere end et computerspil. Tænk rigtig levende soldater, som bare ventede på, at man skulle give dem ordre til at angribe.

Så drømte han, at han var en adelig, som fik hugget hovedet af i den franske revolution. Det gav ham næsten sved på panden, og han vågnede med et sæt.

Heldigvis faldt han hurtigt i søvn igen.

I koma

Anne følte, at hun svævede. Hun befandt sig i en stor, sort sky, som hun ikke kunne komme ud af. Skyen var fyldt med billeder, og hun følte, at hun drømte. Den slags drømme, som man har, når man ikke rigtigt er vågen, men heller ikke rigtigt sover. Verden udenfor findes ligesom ikke, men samtidig er man klar over, at drømmene ikke er virkelige.

Nogle gange hørte hun stemmer fra den ydre verden. Sygeplejersker og læger, der snakkede sammen. Hun mærkede, at hun fik skiftet tøj, blev vasket, og når der blev lagt rent sengetøj på. Men hun kunne ikke trænge igennem den mørke, sorte sky, selv om hun prøvede igen og igen.

Hun faldt hen i en døs, og billederne dukkede op igen. Billeder fra dengang hun mødte George. Hun gik på universitetet og studerede samfundsøkonomi. Hendes forældre havde bestemt, at det var en god og solid uddannelse for en ung pige. De ønskede, at hun skulle kunne klare sig selv og få et godt job. De håbede, at hun med tiden ville stifte familie, så de fik nogle børnebørn. Det var deres håb og drømme for hende. Hun gjorde, som de sagde. Det havde hun altid gjort. De planlagde hendes liv for hende. Hun havde aldrig haft grund til at tvivle på, at hendes forældre ikke vidste bedst og altid besluttede det bedste for hende.

Lige indtil hun mødte George, havde hendes tilværelse været problemløs. George var en høj, slank og muskuløs ung mand, da hun mødte ham. Han var sjov, og når han lo, kunne man se hans flotte hvide tænder. Han havde et glimt i øjet, som hun var blevet meget betaget af. Og hun var rigtigt faldet for ham, da hun dansede med ham til en fest på universitetet. George var også blevet forelsket i hende ved første øjekast. Hun var en sød og naturlig pige på sin egen naive måde. Det var som om, at hun aldrig havde kendt til skuffelser, ondskab eller svig. For hende var livet et rart sted, hvor folk var rare mod hinanden. Hun havde ingen dårlige tanker om nogen, men havde et ligefremt væsen uden at være påtaget. George havde aldrig før mødt en pige som hende. Hun var helt

åben som et barn, men hun var et vidende barn. Gennem hendes naive og barnlige øjne oplevede han livet på en ny måde.

George havde aldrig haft nogen forældre, som tog sig af ham på en kærlig måde. Allerede da han var otte år, var hans forældre blevet skilt. Han havde aldrig set sin far igen. Faren var forsvundet ud af hans liv. Hans mor havde haft travlt med at skaffe penge til husleje og mad til George og hans fire søskende. Hans liv havde været præget af fattigdom i et barsk kvarter. Han var vokset op på gaderne i Harlem, så han havde mødt sin rigelige del af skuffelser og svig. Han havde set bandekrig i gaderne, og han havde set sine kammerater blive slået ihjel i en ung alder eller sat i fængsel for kriminalitet. Livet for ham var en kampplads, hvor kun den stærkeste overlevede. Der var ikke plads til blide følelser hos George. Han var blevet hård for at kunne overleve. Men inden i ham levede barnet endnu. Og det var det barn, som Anne havde fået frem igen. Det var derfor, han elskede hende så højt. Hun havde givet ham livet tilbage igen som en kostbar gave.